

Sygn. akt IIK 226/17

1 Ds. 246.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant Małgorzata Łasecka

Przy udziale Prokuratora Asesora Agnieszki Jurzec- Jasickiej

po rozpoznaniu w dniach 10.08.2017r., 26.09.2017r., 14.11.2017r., 09.01.2018r., 18.01.2018r., sprawy karnej oskarżonego

(...)

urodz. (...) w L.

syna J. i K. zd. D.

oskarżonego o to , że

w dniu 27 lutego 2017 roku w L. woj. (...) przy ulicy (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą naruszył nietykalność cielesną wykonujących czynności służbowe funkcjonariuszy Oddziału Celnego w Ż. mł. rachm. R. C. (1) oraz mł. rachm. D. A. (1) i zmusił do zaniechaniu prawnej czynności służbowej polegającej na przeprowadzeniu kontroli w obszarze gier hazardowych

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego R. P. winnym tego, że w dniu 27.02.2017 roku w L. woj. (...) przy ul. (...) w salonie (...) podlegał innej nieustalonej osobie do naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza Oddziału Celnego w Ż. mł. rachm. R. C. (1) wykonującej czynności służbowe, w wyniku czego osoba ta złapała ją za rękę i wypchnęła siłą z pomieszczenia salonu, czym doprowadził do zaniechania przez nią podjęcia prawnej czynności służbowej polegającej na przeprowadzeniu kontroli w obszarze gier hazardowych, tj. czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego R. P. winnym tego, że w dniu 27.02.2017 roku w L. woj. (...) przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Oddziału Celnego w Ż. mł. rachm. D. A. (1) wykonującej czynności służbowe, w ten sposób, iż złapał ją rękoma za odzież, a następnie ramiona i wypchnął ją z pomieszczenia salonu, czym doprowadził do zaniechania przez nią podjęcia prawnej czynności służbowej polegającej na przeprowadzeniu kontroli w obszarze gier hazardowych, tj. czynu z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego R. P. kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. P. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

V. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu R. P. karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych,

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego R. P. do listownego przeproszenia pokrzywdzonych R. C. (1) i D. A. (1), w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku,

VII. na podstawie art. 73 § 1 kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

VIII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego R. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty niniejszego postępowania zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. art. 6 i na podstawie art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 680 (sześćset osiemdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 27 lutego 2017 roku funkcjonariusze Oddziału Celnego w Ż. udali się do L. celem przeprowadzenia kontroli w obszarze gier hazardowych, w salonie gry o nazwie (...), umiejscowionym w lokalu położonym przy ul. (...), należącym do R. P. i E. P.. Po przyjeździe pod wskazany adres funkcjonariuszki Oddziału Celnego R. C. (1) i D. A. (1) podjęły czynności w celu przeprowadzenia kontroli w/w salonu. R. C. (1) zadzwoniła do drzwi „kasyna”, które następnie zostały jej otworzone przez bliżej nie ustaloną osobę. Wchodząc do lokalu, w którym znajdowało się kilku mężczyzn poinformowała ich, iż jest ze służby celnej po czym sięgnęła do torebki po legitymację. Wśród mężczyzn znajdował się znany jej osobiście z innych kontroli R. P., który słysząc jej słowa, wypowiedział głośno polecenie, żeby jej nie wpuszczać. Na te „komendę” w kierunku R. C. (1) ruszył bliżej nieustalony mężczyzna, który następnie złapał ją za rękę i zaczął wypychać siłą z lokalu. W tym samym czasie do lokalu weszła D. A. (1) informując obecnych, iż jest funkcjonariuszem celnym po czym sięgnęła do torebki po legitymację służbową, chcąc się wylegitymować. Widząc to R. P. ruszył w jej kierunku, złapał ją za odzież a następnie za ręce i zaczął ją wypychać z lokalu. W sukurs R. P. przyszedł inny nieustalony mężczyzna i wspólnie wypchnęli D. A. (1) z pomieszczenia. Gdy obie funkcjonariuszki znalazły się przed salonem, mężczyźni zamknęli drzwi. W ten sposób R. P. uniemożliwił im podjęcie czynności służbowych polegających na przeprowadzeniu kontroli w obszarze gier hazardowych. Po R. P. w towarzystwie innych mężczyzn opuścili kasyno drugim wyjściem.

Dowód: zeznania świadka R. C. k. 52-53, 3-4;

zeznania świadka D. A. k. 53;

zeznania świadka J. M. k. 78, 85.

O zaistniałym zdarzeniu funkcjonariusze Oddziału Celnego w Ż. zawiadomili Komendę Powiatową Policji w L.. Po przyjeździe patrolu Policji lokal okazał się być zamknięty. R. P. znany był D. A. (1) i R. C. (1) z innych czynności kontrolnych w zakresie gier hazardowych. Był on uprzednio karany z art. 107 § 1 kks (fakt znany Sądowi z urzędu sygn.. akt II K 534/16).

Dowód: zeznania świadka R. C. k. 52-53, 3-4;

zeznania świadka D. A. k. 53;

protokół czynności kontrolnych z dnia 18.08.2015 r – skoroszyt dołączony do

akt sprawy.

Oskarżony R. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach zaprzeczał, iż przedmiotowego dnia miał znajdować się we wskazanym lokalu, w związku z czym nie mógł nie tylko naruszyć nietykalności cielesnej funkcjonariuszy publicznych, a tym bardziej uniemożliwić im przeprowadzenie kontroli.

W zakresie kreowanej przez siebie wersji zdarzenia szukał on wsparcia w zeznaniach świadków J. M. (2) i J. R..

Przesłuchany na tę okoliczność J. R. wskazał, iż nie był świadkiem żadnego zajścia z udziałem funkcjonariuszy Oddziału Celnego w Ż. i R. P.. Jedyny incydent, którego był uczestnikiem w przedmiotowym lokalu dotyczył wyłączenia przez bliżej nie ustaloną kobietę automatu do gry, za co została wyrzucona z lokalu. Świadek nie potrafił jednak wskazać daty tego zdarzenia.

W ocenie Sądu zeznania te zasługują na uwzględnienie i nie budzą zastrzeżeń, co do ich wiarygodności. W oparciu o ich treść nie można jednak budować tezy, a nawet przepuszczenia, iż R. P. nie był uczestnikiem zdarzeń w dniu 27 lutego 2017 roku. Lakoniczne zeznanie J. R. nie tylko nie odnosi się wprost do stawianego R. P. zarzutu, ale nie pozwala również na ustalenie, co faktycznie robił oskarżony i gdzie przebywał w dniu 27 lutego 2017 roku. Tym samym zeznania J. R. są nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zgoła odmiennie należy odnieść się do zeznań J. M. (2). Przedstawione przez niego w trakcie dwóch przesłuchań wersje wskazują, na ukryty przez oskarżonego cel powołania go na świadka w celu zapewnienia sobie alibi i uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. W pierwszym przesłuchaniu J. M. (2), zapewniał, iż inkryminowanego dnia był w salonie gier, w trakcie wizyty funkcjonariuszy celnych i ręczył, iż R. P. tam nie było. Podkreślić przy tym należy, iż ta wersja budziła wątpliwości Sądu z uwagi na przekolorowany opis zachowania jednej z funkcjonariuszek celnych, jak i na wskazanie wątpliwego powodu zapamiętania daty tego zdarzenia. Co istotne wskazać należy, iż świadek powtórnie zgłosił się sam do Sądu i wskazał, że chciałby udzielić dodatkowych informacji, mając świadomość grożących mu konsekwencji za składanie fałszywych zeznań. Przedstawiona przez niego druga wersja zdarzenia, wskazuje na celowe i zamierzone działanie oskarżonego i jego żony zmierzające do manipulowania zaistniałymi faktami w celu doprowadzenia do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez R. P..

Jakkolwiek Sąd bardzo ostrożnie podszedł do zeznań świadka w tym zakresie, jednakże przedstawione przez niego informacje, z świadomością grożących mu konsekwencji prawnych, korelują w pełni z ustaleniami Sądu i zebrany materiałem dowodowym tworząc dokładny obraz zaistniałego zdarzenia i odpowiedzialności karnej oskarżonego.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał kreowaną przez oskarżonego linię obrony za niewiarygodną.

Przesłuchane w charakterze świadków R. C. (1) i D. A. (1) nie miały żadnych wątpliwości co do osoby sprawcy, który był im znany osobiście z innych czynności kontrolnych. Obie wskazały, jaką rolę odegrał R. P. w przedmiotowym zajściu eksponując wydanie przez niego polecenia niewpuszczania do lokalu R. C. (1), co skutkowało naruszeniem jej nietykalności porze bliżej nieustaloną osobą oraz naruszenia przez niego nietykalności cielesnej D. A. (1), wspólnie z inną osobą, w celu udaremnienia im przeprowadzenia kontroli lokalu w zakresie prowadzonych tam gier na automatach.

Zeznania świadków w tym zakresie nie budzą żadnych wątpliwości, są spójne i logiczne, wzajemnie się uzupełniają tworząc dokładny obraz zaistniałego incydentu. Nie można doszukać się w nich konfabulacji czy próby manipulowania faktami. Choć obie są zainteresowane w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy ich postaw nie rzutuje na ich wiarygodność. Obie ograniczyły się do zwięzłego przedstawienia istotnych elementów zajścia, bez próby ich oceniania i uwypuklania poszczególnych zachowań osób biorących w nim udział. Wskazały również na dowody świadczące o tym, iż oskarżony miał pełną świadomość kim są i w jakim celu przybyły.

W tym miejscu należy odnieść się, co do niewielkich różnic w treści ich relacji co do przebiegu samego zdarzenia. Pamiętać, bowiem należy, iż przebieg zajścia miał charakter bardzo dynamiczny, a świadkowie nie byli przygotowani na zaistniałą sytuację. Zaskoczenie takim obrotem sprawy odbiło się w zapamiętaniu przez nie okoliczności

dotyczących bezpośrednio ich samych i przeniosło się na różnice opisu całościowego zdarzenia. W żaden sposób nie umniejsza to ich wiarygodności.

W świetle powyższego Sąd uznał ich zeznania za istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Bez znaczenia dla sprawy są zeznania świadka E. P., która nie uczestniczyła w zdarzeniu i nie posiada żadnych informacji co do okoliczności i charakteru zajścia.

Mając na uwadze tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznała za zasadne dokonanie korekty stawianego oskarżonemu zarzutu i przyjął, iż R. P. w dniu 27.02.2017 roku w L. woj. (...), przy ul. (...) w salonie (...) podżegał inną nieustaloną osobę do naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza Oddziału Celnego w Ż. mł. rach. R. C. (1) wykonującej czynności służbowe, wyniku czego osoba ta złapała ją za rękę i wypchnęła siłą z pomieszczenia salonu, czym doprowadził do zaniechania przez nią podjęcia prawnej czynności służbowej polegającej na przeprowadzeniu kontroli w obszarze gier hazardowych tj. czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz w dniu 27.02.2017 roku w L. woj. (...), przy ul. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Oddziału Celnego w Ż. mł. rach. D. A. (1) wykonującej czynności służbowe, w ten sposób, iż złapał ją rękoma za odzież a następnie ramiona i wypchnął ją z pomieszczenia salonu czym doprowadził do zaniechania przez nią podjęcia prawnej czynności służbowej polegającej na przeprowadzeniu kontroli w obszarze gier hazardowych tj. czynu oraz z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Swoim zachowaniem R. P. wyczerpał ustawowe znamiona opisanych wyżej czynów.

Niewątpliwie R. P. nawołując obecnych w lokalu mężczyzn do niewpuszczenia do salonu funkcjonariusza celnego, w wyniku czego jeden z nich złapał za rękę R. C. (1), a następnie wypchnął ją z pomieszczenia dopuścił się podżegania do naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego i doprowadził do zaniechania przez niego podjęcia prawnej czynności służbowej.

Działanie R. P. polegające na złapaniu D. A. (1) za odzież, a następnie za ramiona i wypchnięcie jej z lokalu wspólnie z inną nie ustaloną osobą stanowiło naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego doprowadziło do zaniechania przez niego podjęcia prawnej czynności służbowej.

Zarówno R. C. (1) i D. A. (1) wchodząc do lokalu informowały, iż są funkcjonariuszami służby celnej.

Podkreślić przy tym należy, iż oskarżony miał świadomość kim one są i czego dotyczy ich wizyta. Miał bowiem już styczność z tymi funkcjonariuszami celnymi w związku z prowadzoną działalnością i naruszeniem przepisów ustawy o grach hazardowych za co został prawomocnie skazany wyrokiem tut. Sadu w sprawie II K 534/16 (fakt znany Sądowi z urzędu).

Wymierzając R. P. na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk za czyn opisany w pkt. 1 części skazującej wyroku, karę w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk za czyn opisany w pkt. 2 części skazującej wyroku, karę w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednia karalność, znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów przejawiający się w braku poszanowania instytucji państwowych i reprezentujących ją osób oraz ignorancji dla obowiązującego porządku prawnego.

Tak wymierzone kary jednostkowe są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i czynić będą zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości.

Mając na uwadze przepis art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk Sąd połączy orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż jej wymiar będzie wystarczający dla uzmysłowienia sprawcy konieczności podporządkowania się obowiązującemu porządkowi prawnemu.

Zdaniem Sądu wobec sprawcy zachodzi pozytywna prognoza jego przyszłego zachowania i w przyszłości powstrzyma się on od zachowania sprzecznego z prawem, wobec czego na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata. Okres ten powinien wzmocnić w sprawcy przeświadczenie o konieczności dostosowania swojego postępowania do wymogów obowiązującego porządku prawnego i zasad współżycia społecznego. Każde bowiem uchybienie, a w szczególności popełnienie nowego przestępstwa może doprowadzić do zarządzenia kary pozbawienia wolności i konieczności jej wykonania.

W okresie próby Sąd oddał oskarżonego na podstawie art. 73 § 1 kk pod dozór kuratora sądowego celem pozytywnego oddziaływania na postępowanie sprawcy i wzmocnienia przeświadczenia o pozostawaniu pod stałą kontrolą.

Nadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do listownego przeproszenia pokrzywdzonych R. C. (1) i D. A. (1) w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku.

Dla wzmocnienia dolegliwości i kreowania pozytywnego zachowania sprawcy Sąd w oparciu o przepis art. 71 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 50 złotych.

Zdaniem Sądu tak wymierzona kara będzie adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i czynić będzie zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości. Dolegliwość i realność przedmiotowej kary winna wzmocnić przeświadczenie u sprawcy o nieopłacalności podobnego zachowania w przeszłości i nieuchronności przed karą, za zachowanie sprzeczne z ustalonym porządkiem prawnym.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od R. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty niniejszego postępowania, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 6 i na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 680 złotych nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich ponoszenia.